

Паме. Не можа ли да вида мужа моего?

Мил. Нъ, онъ веќе отъ сердце-то си тя е отрѣклъ, и ще ся отрѣче и законно отъ тебе. (бѣга).

СЦЕНА ДВНАДЕСЯТАЯ.

Памела, и Монсьо Лонгманъ.

Паме. Неще мя воспрѣ да му говоря.
(на отхожданіе)

Лонг. Ахъ! Госпожа, успокойся; Господаря весма много е разлютенъ на тебе; сега кровь-та му кипи; внимай да не бы да приемешъ лошава нѣкоя дума.

Пам. Монсьо Лонгманъ, какво мя со-вѣтувашъ да направя?

Лонг. Воистинну, не знамъ; и азъ не по малко отъ тебе самъ оскорбенъ.

Паме. Вѣрувашъ ли да самъ виновата за погрѣшка-та, коя-то ми отдаватъ?

Лонг. О! Азъ тя вѣрувамъ невинна.

Паме. И азъ клевета-та терпя.

Лонг. Имай терпѣніе. Время-то ще открье истина-та. Господаря е завистливъ. Не-помнишь ли че имаше подозрѣніе и за мене?